

Land staa Kirkerne sørgeligt tomme, og det ikke blot paa Grund af en daarlig Forkyndelse, men selv dér, hvor man har, hvad man maa kalde en god Forkyndelse. Og naar man taler om Befolkningen, maa man jo ogsaa regne den vel talrigste Klasse af Befolkningen, Arbejderklassen, med, og ikke alene i København og Købstæderne, men hele Landet over er det kun en sørgelig lille Procentdel af Arbejderklassen, der slutter sig til Kirken. Saaledes er altsaa det Billede, der fra Folkekirkens Præsters Side males af Folkekirkens Stilling herhjemme. Hvis dette Billede passer — og eftersom det er fremstillet fra Folkekirkens Præsters Side, maa man vel antage, at det ikke er malet for mørkt —, saa havde det, forekommer det mig, været nok saa naturligt, om den høje Regering var gaaet en anden Vej og havde sagt: Naar Folkekirkens Stilling er saaledes, lad os saa hellere klippe Baandet mellem Staten og Kirken over. Den høje Regering er jo inde paa at ville forandre Grundlovens Bestemmelser i andre Retninger; jeg kunde tænke mig, at den ogsaa her vilde gaa Grundlovsforandringens Vej og tage de Paragraffer, der omhandle Folkekirkens Stilling, op til Behandling. Den Vej har den højtærede Kultusminister ikke villet gaa. Han har forelagt dette Forslag om Menighedsraad, og jeg betragter dette Forslag som en Indrømmelse til Menigheden omkring i Sognemenighederne. Man maa vel kunne kalde det en Art Sognemenigheds-selvstyre, der skabes gennem dette Lovforslag. Jeg kan tænke mig, at den højtærede Kultusminister muligvis mener ad denne Vej at knytte Befolkningen i højere Grad til Kirken end nu, og jeg skal ikke nægte, at der naturligvis ligger en Mulighed for, at man ad den Vej kan naa noget i den Retning — om det virkelig vil naas, er noget andet; jeg tvivler derom.

Jeg anerkender altsaa, at der gennem dette Forslag gives Sognemenigheden en berettiget Adgang til at faa Indflydelse paa kirkelige Sager. Jeg kunde imidlertid ønske, at man var gaaet noget videre. Der er i det foreliggende Lovforslag særlig et Par enkelte Punkter, som jeg beklager ere komne ind. Det er i Bestemmelserne om Valgretten i § 4, hvor det hedder: „Medmindre de ved aabenlyst at fornægte Kristentroen stille sig i afgjort Modsætning til Folkekirken“. Ja, hvem skal nu i Grunden bedømme dette? Er det tilstrækkeligt, hvis de f. Eks. undlade at møde i Kirken? Vil man kalde det en aabenlys Fornægtelse af Kristentroen? Eller

Undladelse af at gaa til Alters, eller andre Ting? Det forekommer mig, at det er taget i en saadan Almindelighed, at man kunde tænke sig, at paa det Grundlag kan en Masse Mennesker blive udelukket fra Valgret, hvorigenennem det Selvstyre, som her skabes, vil blive betydeligt indskrænket. Videre hedder det i samme Paragraf: „eller vitterlig føre et forargeligt Levned.“ Der er vistnok her sket en Forandring fra, hvad der fandtes i den tidligere Lov om Menighedsraad, hvor det var anført, hvad man særlig tænkte paa ved et forargeligt Levned: Drikfældighed, Erhverv ved Utugt eller lignende. Men her kan der lægges ganske andre Ting ind deri. Saa vidt jeg kan se, er det den højtærede Kultusminister, der til syvende og sidst faar Afgørelsen af, hvorvidt vedkommende kan optages paa Valglisten eller ikke. Jeg vilde anse det for heldigt, om der her i Loven var optaget lignende Regler som i den tidligere Lov, hvorved man ligesom henpegede paa, hvad man forstaaer ved forargeligt Levned.

For øvrigt er der jo efter de faldne Udtalelser fra Højre og det frikonservative Partis Side ikke store Udsigter for dette Lovforslags lykkelige Gang gennem dette Ting. Den Gruppe, jeg tilhører, vil give vor Tilslutning til Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det her foreligger, men vor Kærlighed til dette Forslag er ikke saa stærk, at vi ville gaa ind paa, at det skulde være et Grundlag, der kunde bære det kirkelige Program, som det ærede Medlem for 3die Kreds (Holstein-Holsteinborg) oplæste. Et kirkeligt Program i den Retning ville vi for vor Part i alt Fald stemme imod, og vil man søge at knytte til dette Forslag noget lignende, som man havde i det Forslag om et kirkeligt Udvalg, der blev vedtaget her i Tinget i December i Fjor, ville vi for vort Vedkommende ogsaa gaa imod en saadan Ændring i det foreliggende Forslag.

Formanden: Inden jeg giver Ordet til Landstingsmanden for 12te Kreds, vil jeg straks nævne, at det er min Hensigt at søge Forhandlingen afsluttet, om muligt, i dette Møde, da Kultusministeren paa Grund af Finanslovforhandlingerne i Folketinget vil være forhindret i at møde her i Morgen.

Fr. Petersen: Ja, jeg kan indskrænke min Tale til at være meget kort, saa meget mere som jeg ikke finder Anledning til at komme ind paa en nærmere Omtale af Kirkeforfatningsspørgsmaalet, der jo har været stærkt fremme i den i Dag førte Dis-